

# HUONO TYTTÖ



SARA AL HUSAINI

**LIKE**

© Sara Al Husaini & Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Like Kustannus

Helsinki

[www.like.fi](http://www.like.fi)

ISBN 978-951-1-47174-5

**OTAVA**  
**KIRJAPAINO**  
Keuruu 2023



Alexander, när jag tänker på dig, föreställer jag mig att det är så här som vår känns.

مع حبي لكل العراقيات وخاصة ليلو



Veden johdattelema, tuulen kannattelema. Sinulle, joka et ole koskaan saanut olla, mutta jonka halu yhtyy tahtoon.



# 1

## Rauhallinen Euftrat, rauhaton sisin

**IRAK, 2016**

Yö on viileä, ilma raikkaan puhdasta ja kevyttä, aivan kuin tuuli hellästi silittäisi poskiani ja niskaani. Yön tummuus on johdattelut kansan syvään uneen ja samalla sallinut hiljaisuudelle oikeuden vallata koko kaupungin.

Eläimet heittävät yläkäden Nasriyan yössä, kaupungista tulee kulkukissojen ja koirien oma valtakunta, jonka laajasta tilasta ei tarvitse taistella. Kaupunkia riittää kaikille, jotka ovat päivän aikana joutuneet piirtämään mielikuvitukselliset rajat ja merkaamaan reviirinsä. Koirien ulvonta ja haukku syrjäyttää hiljaisuuden hetkeksi, mutta sitten kaikki vaikenee taas, takapihan palmujen lehdet kahisevat tuulessa, hiljaisuuden nuotit tanssivat pimeää tähtitaivasta vasten.

Minäkin olen hiljaa, tai pikemminkin hiljennetty päivällä, mutta nyt mieleni on hyvinkin äänekäs, sieluni herää ja asettuu istumaan hiljaisuuden rinnalle kuin puhelias matkustaja, joka kääntyy röyhkeästi häiritsemään vierustoveriaan.

Ajattelen jokea, jonka tyynellä pinnalla hiljaisuus ja ajatukset astelevat yhdessä kuin Jeesus, vedenpinnan rajoja rikkomatta.

Kaikki aidot tunteeni siellä pimeän veden äärellä hiljaisuuden saattelemana.

Eufrat-joki on kaupungin aortta, se pumpppaa elämää aavikoi-tuneen alueen halki, sitten rauhoittuu ja viettää yönsä lähes liikku-matta. Joki on ollut vuosituhansien ajan alueen ilon ja vehreyden lähde. Sumerilaiset hyödynsivät jokea viljelyyn, ja lähes päivit-täin ennen lounaan rukousta heitä seuranneet sukupolvet kalasta-vat joesta pieniä kaloja, kuumina päivinä nuoret miehet uivat sen viileässä vedessä ja vähävaraiset naiset kantavat pesuvettä hökke-leihinsä. Vaikka joki lepää yönsä, mielessäni se on vilkas, leikkisä lapsi, joka kierteleo ja kaartelee innosta, kuin liukumäen kiiltävä pinta. Ainakin olen päässyt sinut näkemään, olet elävänä edessäni ja mielessäni, et enää vain mainintana historian kirjassa edusta-massa kahden virran maata.

Miten Irakin viileä ilma voikaan kannatella minut takaisin Itä-Suomeen? Pyyhin kyyneleen poskeltani ja nielaisen itkun siemen-takaisin sisälleni. Kammioon, kuiluun, kuin painava kivi, joka matkaa ykkösluokassa merenpohjaan, siellä itkunkin kuuluu olla.

Itkemiselle on oma aikansa, ja nyt odotan itseltäni toisenlaista vahvuutta.

Liikahdan varovasti lähemmäs ikkunaa ja pois hänen ottees-taan, mutta hän kiepaisee minut takaisin syvälle syliinsä, kuin käärme joka nielaisee hiiren sisuksiinsa. Hiiren kamppailu muut-tuu lopulta väsymykseksi ja ilme himmenee, lakkaa olemasta, hiiri on hyväksynyt kohtalonsa.

Haluan vetää tyynyn päälleni ja huutaa siihen, mutta hän heräisi ja joutuisin taas huomioimaan hänet. Sietämään hänen kosketus-taan, hänen sormensa levittäisivät ihoni kautta sähköistä myrkyä, joka kukistaisi viimeisetkin elävät aineet minun sisältäni.

Olen täysin liikkumatta, jähmettynyt kivipatsas. Kaikki tun-tuu kestävän niin kauan, tämä on hidastettua kipua. Kuvittelen,



kuinka kostea sammalpeite alkaa kerrostua päälleni. Ihoni polttelee ja pistelee pelkämästä ajatuksesta hänestä ja minusta yhdessä. Ehkä minun tulisi jo kaivaa kuoppani, huutaa kurkku täynnä vihaa ja pettymystä, luovuttaa ja vajota realismiin mustaan liejuun.

Yritän pysyä paikallani, mutta jokin minussa katkeaa. En vain osaa olla tässä. Yhdellä pikaisella liikkeellä vetäydyn hänen otteestaan aivan kuin hän olisi liekeissä oleva talo ja minä ansassa siellä sisällä. Äkillinen liike ei sittenkään herätä häntä, nousen ylös henkeä pidätellen, katse visusti hänessä siltä varalta että hän unensa läpi tajuaisikin petokseni.

Vasta kun olen varma ettei hän herää, siirryn katsomaan ikkunasta tummaa tähtitaivasta. Hengitän niin syvään että pelkään keuhkojeni halkeavan kylläisyydestä, tunnen kuinka ne laajentuvat. Pidättelen henkeä ja tiirailen satoja miljoonia valonlähteitä, toivon että näkisin tähdenlennon, edes jonkinlaisen liikkeen, joka antaisi minulle toivoa muutoksesta. Vapautan ilman sisältäni katkonaisesti, jottei uloshenkäisy herättäisi horrostavaa karhua. Katson tähtiä ja mietin miten moni muu ihailee parhaillaan näitä samoja kaasupalloja omasta pienestä vankilastaan.

Voisin hyvin olla nyt happihyppelyllä Itkonniemellä tai Soukan Suvisaaristossa, mutta en ole. Minua ympäröi neljä seinää ja ikkuna, jonka kellertävien kaltereiden aukoista saatan kurkistaa ulos ja vain muistella niitä hetkiä, jolloin sain edes jotenkuten ilmaista itseäni. Tiedän, etteivät nämä ruostuneet kalterit ole syy ahdistukseeni vaan tuo iljettävä mies, joka makaa patjalla viemässä tämän pienen makuuhuoneen hapen minulta.

Oksettaa ajatella, miten me hengitämme samaa ilmaa, miten se kulkeutuu hänestä minuun, minusta häneen. Tunnen kuinka viha herää sisälläni. Olen huoneen pienin ja sellaisena kohdeltu, mutta miten haluaisin olla aidosti pieni, jokin pienen pieni hyönteinen, jonka saattaisi liiskata huomaamattaan. He talloi-

sivat minut littanaksi, talloisivat tämän kivun, jonka hän on aiheuttanut minulle. Voisin olla myös huoneen suurin, miten suuruudellani rikkoisin katon, se murenisi hänen ylleen, ja sen jälkeen poistuisin täältä isoin askelin, kävelisin muinaisen Urin ohi ja ihailisin yläilmoista sumerilaisten taidonnäytettä.

En kuitenkaan ole Liisa Ihmemaassa, vaan pelkkä minä, ja täällä, Irakissa. En voi kasvaa suuremmaksi, joten Urin sijaan katson alas häneen.

Hän nukkuu sikeästi lattialla, ohut patja pehmustamassa lattian kovaa ja kylmää marmoria. Hän on kietoutunut sinertävään, paksuun kukkakuvioiseen peittoon. Hän näyttää rauhalliselta, sellaiselta mieheltä, joka ei satuttaisi minua tai muitakaan naisia. Mutta nukkuvan ulkonäkö hämää. Hän hengittää syvään ja päästää hienovaraisia, korahtavia ääniä, jotka muistuttavat kuorsauksen poikasia, ne eivät ole vielä kasvaneet oikeiksi kuorsauksiksi, mutta niiden kehitys on jo alkanut.

Katson häntä halveksuen, rypistän otsaani, siristän silmäni, huuleni kaartuvat happamaan muotoon, kuin olisin juuri puraisut sitruunaa tequilan jälkeen. Katse leviää tunteeksi, joka saa olkapääni jähmettymään, supistan kehoni jokaista lihasta ja raajani jäykistyvät niin, että joudun polvistumaan, en kykene seisomaan kunnolla. Inhoan häntä. Vihaan häntä niin valtavasti, tuntuu kuin sydämeni pumppaisi veren sijaan vihaa, kirkasta vihaa häntä kohtaan.

Hän liikauttaa, ja tunnen kuinka kova, hapan ilmeeni pehminee pelosta ja asentoni heltyy. Tunnen jokaisen sydämenlyönnin rinnassani ja kaulassani, laskeudun makuulle ja ummistan silmäni. Odotan pienen hetken ja raotan toista silmääni hieman. Onko hän hereillä? Huomasiko hän? Mitä jos hän näki vihaisen ilmeeni? Mitä jos hän nyt tietää, mitä todella tunnen? Hän ei enää päästäisi minua pois, hän ei päästäisi minua Suomeen.

Hengitykseni kiihtyy, yritän hillitä itseäni, mutta paniikki on vallannut mieleni. Pelosta huolimatta yritän estää itseäni menettämättä kontrollia, hätistelen lamauttavan kauhun tiehensä, kaivoon, meren pohjaan, hushus, sinne syvälle.

Makaan jäykkänä kuin lauta ainakin tunnin ajan. Koetan hengittää hiljaa, jottei hän heräisi. Olen vain käden ojennuksen päässä hänestä, en halua että hän koskee minuun, ajatus siitä saa minut äkkipikaisesti taas pomppaamaan ylös, silläkin riskillä etten koskaan pääsisi pois täältä. Yllätyn itsekin voimakasta reaktiotani, hämmästelen miten petollisesti tunne johdattelee järkeä. Miten nopeasti olen valmis paljastamaan korttini ja antautumaan tunteideni valtaan.

Seison hänen vierellään hetken, kädet ilmassa, kuin niiden laskeminen alas aiheuttaisi jonkin yllättävän ääneen tai ehkäpä voimakkaan ilmavirran, joka herättäisi hänet ja hän nousisi peiton alta. Keksin tekosyitä kärkkäälle ilmeelleni. Ehkä mahaani sattuu ja kipu näkyy kasvoillani epämuikavuutena. Kyllä, sen minä sanon hänelle, jos hän herää ja kysyy. Kyllä, hän varmasti uskoisi tähän selitykseen.

Kyllä tämä tästä, Saara. Kyllä sinä vielä pääset täältä pois. Älä panikoi, keskity.

Nyt minun täytyy olla vain ”rakastunut ja kunnollinen vaimo”, kukaan ei odota minulta mitään muuta, niin pitkään, että hän päästää minut Suomeen, silloin voin laskea kaiken tämän taakan harteiltani, nousta takaisin ylös, kohottaa itseni taas tuntevien joukkoon.

Seison vielä hetken aivan hiljaa, ajatukseni rauhoittuvat ja olen taas tyyni, mikä tuntuu monella tapaa väärältä ja salakavalalta, aivan kuin kohta jotain pahaa sattuisi taas. En uskalla ottaa mitään hyvää itsestään selvyytinä, en edes tätä hetkeä, kun ilmeilyni on ehkä jäänyt huomaamatta nukkuvalta Rasheedilta.

Miten paljon minä pelkään näyttää tunteitani. Mutta tätä en voi peitellä itseltäni, minusta on tullut jotain, mitä en enää tunnista. Miten hyvin, miten tehokkaasti he ovat tukahduttaneet minut, vieneet ääneni ja muokanneet minusta jonkin parodisen version, josta en pidä lainkaan. Sen kaiken vihan, jota tunnen heitä kohtaan, he ovat onnistuneet kääntämään ja kohdistamaan minuun itseeni. Olen alkanut vihata itseäni, syyttää itseäni heidän teoistaan.

Päätän mennä vessaan. Ilmeelle ja oudolle käytökselle olisi aivan konkreettinen syy, vessahätä.

Suljen hitaasti makuuhuoneen oven ja haparoin pimeässä seinän valokytintä, jonka parin ohi huitaisun jälkeen lopulta löydän. Valo on kirkas ja steriili, se valaisee koko käytävän, niin että näen eteiseen sekä hieman äidin huoneeseen ja keittiöön.

Sujautan vessan edessä olevat muoviset, harmaat sandaalit jalkoihini. Lukitsen oven perässäni ja istahdan pöntölle. Vessassa on turkoosinvihreä amme ja kukikkaat ruskeat kaakelit, mikä outo yhdistelmä, ihmettelen, mutta samaan aikaan se onnistuu näyttämään upean retrolta. Nurkissa risteilee ohuita hämähäkinseittejä. Pelkään hämähäkkejä, mutta en halua lähteä pois, joten sovin hämähäkkien kanssa aselevosta. Ne pysyisivät siellä ylhäällä ja minä täällä alhaalla. Minun täytyy saada edes hetken olla esittämättä, olla oma itseni, muuten raukean kuin huonosti virkattu villapaita.

Koetan olla miettimättä tätä hetkeä ja tulevia päiviä, koska en voi luottaa täysin itseeni ja tunteisiini, mutta samalla tiedostan, että tällä hetkellä en voi tukeutua kehenkään muuhunkaan. Yrityksistäni huolimatta ajatukseni kimpoavat ruskeista kaakelleista häneen.

Miksi tulit tänne? Hautaan kasvot käsiini ja puristan poskiani niin kovaa, että punaisen sävyt vaaleasta tulenpunaiseen välähte-

levät kasvoillani. Miksi?! Miksi?! Puran sisäisiä huutojani painavina henkäyksinä. Olet niin vitun tyhmä, niin hemmetin idiootti. Ei ihme, että olet tässä tilanteessa. Puren poskiani niin että veren maku valtaa suun. Teräksen maku leviää suuhun kuin purkautuva laava, vihaisesti se valtaa kielipielen alue kerrallaan.

Yritän pidätellä itkua mutta siitä huolimatta alan pillittää, hiljaa, huomiota herättämättä. Itken nykyistä tilaani, miten olen onnistunut saattamaan itseni tähän. Itken vuosien edestä, itken lapsuuttani, pettymystäni ja naiseuttani. Itken sen pienen tytön puolesta, jolla oli taskut täynnä unelmia, joka unelmineen vajosi pimeyteen, jonka pilkehtivät silmät lasittuivat ja iloinen hymy haalistui. Joka vuosien varrella sulkeutui ja vaikenin ensin pienistä asioista ja jota isotkaan asiat eivät lopulta enää hetkautta- neet. Aivan kuin hänen huulensa olisivat pakosta sulkeutuneet ja lopulta hän ei saanut niitä enää lainkaan avattua. Ajan myötä hän muuttui tunnistamattomaksi harmaaksi hahmoksi, joka ei enää ollut minä, vaikka samaan aikaan hän oli minä. Itken ruskeista silmistäni, minun sinisilmäisyyttäni. Itken silmäni kuiviksi, niin että niihin sattuu. Tuntuu raskaalta itkeä äänettä, aivan kuin itkemisessä olisi jotain syntistä ja väärää, mutta en voi ilmaista itseäni, näyttää kenellekään enää taiston tai katumuksen tunteita, koska sitten he eivät varmasti päästäisi minua enää Suomeen. Painan kämmeneni suuni eteen, paksun muurin läpi pääsee vain ohutta ininää.

Sitten joku kääntää ovenkahvaa. Säikähdän, aivan kuin joku murskaisi jo valmiiksi rikotun ruukun palasia, mitään ei olisi kohta enää jäljellä.

Sydämeni jähmettyy ja painan käteni suun ympärille vielä tiukemmin ja tiiviimmin, kuin olisin juuri lipsauttanut suustani jotain todella typerää tai harkitsematonta. Yritän olla täysin hiljaa, ehkä vain kuvittelin kahvan liikkeen, tai jospa oven takana

oleva henkilö lähtee pois ja saisin vain olla. Mutta kahva kääntyy uudelleen, tällä kertaa kovempaa, ja nyt oveen myös koputetaan. Nenäni on itkemisestä tukossa ja silmäni punoittavat, pyyhin voimakkailla vedoilla poskiani, avaan vesihanan täysille ja pesen kasvoni pikaisesti.

”Kuka siellä?” kysyn hiljaisella äänellä.

”Ane”, äiti vastaa kuiskaten. ”Ava ovi”, hän käskää heti perään hieman kovemmalla äänellä.

”Odota, käyn vain pissalla.”

Nostan sinisen yömekon lantiolleni ja istahdan takaisin pöntölle. Pissaaminen aiheuttaa kirvelyn tunnetta alapäässäni. Avaan hanan, täytän sangon vedellä, pesen alapääni. Sitä kirvelle edelleen ja yritän katsoa tarkemmin. Alapääni punoittaa ja siinä on ikävän näköisiä haavoja.

Hän ei välitä minun kehostani, olen hänelle vain nautinnon lähde, jota saa kohdella vapaasti, kuin sakkaa.

Äiti koputtaa uudelleen oveen. Hän on selkeästi turhautunut.

”Hetki”, sanon hiljaa äidille. Sävyssä on hieman ärtyneisyyttä, en saa nielaistua sitä.

Vituttaa, etten aamuyön tunteina saa kusta rauhassa. Vituttaa, että kaiken tämän paskan lisäksi en saa edes olla vessassa rauhassa. Siitä huolimatta lasken mekkoni alas ja nostan katseeni, katson vielä kerran itseäni peilistä.

Avaan äidille oven ja sujahdan nopeasti hänen ohitse, jottei hän huomaisi punaisia ja turvonneita silmiäni, en halua vastata yhteenkään kysymykseen, en halua valehdella hänelle. Äiti ei onneksi huomaa mitään erikoista, ja astumme toistemme ohitse kuin kaksi jalkapalloilijaa, jotka vaihtavat läpysystä vuoroa kentällä. Kävelen takaisin tyrmääni, asettaudun makuulle hänen viereensä, teen kaikkeni, jotta ihomme eivät koskettaisi toisiaan.

Makaan ja katson kaltereiden väleistä näkyviä tähtiä, katseeni siirtyy tähdestä toiseen kunnes niiden kirkkaus himmenee, kehoni virtalähde loppuu kesken ja sammun huomaamattani seuraavaan aamuun.





Kauneimmillasi olet heidän silmissään silloin, kun olet rajummankin koetuksen jälkeen kiltti. Aidoimmillasi olet, kun jätät toisten likaiset pyykkiä heidän itsensä poimittavaksi.



## 2

# Lattian likaiset vaatteet

**SUOMI, 2006**

Makasin sängyssä, kun Alwa asteli tyttöjen huoneeseen. Alwa näytti alhaalta katsottuna todella pitkältä, vaikka todellisuudessa hän oli vain 164-senttinen. Katselin miten hän kaiveli laukkujaan ja etsi bilsan kirjaa.

Alwa oli kaunis ja laiha ja hänellä oli pitkät aaltoilevat hiukset, jotka hän laittoi melkein aina isolle nutturalle. Hän oli pukeutunut ylisuureen valkoiseen kauluspaitaan, joka korosti hänen ruskettunutta ihoaan. Musta pitkä hame lisäsi illuusiota Alwan pituudesta. Hänen isot, tummanruskeat silmänsä liikkuiivat oikealta vasemmalle aivan kuin Kitty-Cat-seinäkellon kissan silmät.

”Huomenna on koe! Missä se on?!”

Hän säntäsi sängyn viereen penkomaan vaatekasoja. Hän ravisteli vaatteita kuin viattomalta rahaa vaativa kiusaaja. Minua alkoi naurattaa Alwan epätoivo ja se, miten Alwan nuttura liikehti edestakaisin. Se muistutti Kippari-Kallen vaimon nutturaa, sellaista pitkää mustaa suikulaa, joka näytti hassulta nopeissa liikkeissä.

Nauruni herätti epäilyksen Alwassa. Hän nyrpisti nenäänsä ja kysyi vihaisesti:

”Miksi sä naurat?”

”Koska sä nauratat mua.”

”Sä piilotit sen!”

”Enhän!” Naurahdin taas, mikä tietenkin vain pahensi tilannetta.

”Mä tiedän, että piilotit, muuten et naurais täällä!”

”En ottanut sitä! Oon koko aamun vain makoillu täällä”, puolustauduin.

”Otit varmasti, ja jos et ottanut, sano wallah!” Alwa vaati.

”Wallah, en oo ottanu! Ootko tyytyväinen?”

”Sä meet helvettiin, jos valehtelet. Muista se!” Hän osoitteli kattoon ja sitten moittiva sormi katsoi minuun samalla kun nuttura vilkuili oikealta ja vasemmalta Alwan pään takaa.

Alwa uhkaili helvetillä ihan kuin olisi ollut koko ikänsä helvettinportin vartija. Alwalle mikään asia ei ollut liian suuri tai liian pieni jumalan nimen lausumiseen. Tiesimme varmuudella, että kukaan meistä ei ollut niin tyhmä että valehtelisi vannomisen yhteydessä. Sehän oli syntiä. Koko perhe olisi pettynyt, eikä valehtelijan sanalla olisi enää painoarvoa, vaikka kuinka vannois.

Kotona oli harvoin hiljaista. Ja koska hiljaisia hetkiä ei ollut, usein vain makasin tyttöjen huoneessa ja haaveilin omasta tilasta. Alwa makaili sängyllään pänttäämässä koeviikkoon, joka tuntui loputtomalta. Hän luki kaiken kovaan ääneen, joten samalla opin ihmisen biologiasta enemmän kuin olisin oikeastaan halunnut. Sajidea häiritsi Alwan ääneenluku ja hän teki sen tiettäväksi säännöllisin väliajoin. Hupparin alle piiloutunut Marwa vältteli koko huonetta, hän lähti ulos pihalle tai vanhempien makkariin kirjansa kanssa.

Mutta Faisalilla oli ikioma huone, ja olin kateellinen siitä, että hän pääsi karkaamaan omaan tilaansa. Erityisesti olin kateellinen siitä, että huoneen sai jopa lukittua. Isä ja Faisal saivat nauttia omista tiloistaan, omista huoneistaan, heillä kummallakin oli myös oma televisio. Samaan aikaan meitä oli viisi siskoa yhdessä huoneessa ja sinne saatiin TV vasta kun roskiksesta sattui löytymään vanha putki-TV.

Isällä oli myös pöytätietokone ja Faisalilla vastaavasti omansa. Isällä oli läppäri ja Faisalilla pleikkari kakkonen. Meidän tyttöjen piti pyytää lupa, jos me halusimme käyttää jompaakumpaa konetta. Odotimme aina sitä, että Faisal lähtisi ulos näkemään ystäviään tai tyttöystävänsä, jotta voisimme pelata, katsoa TV:tä tai ylipäänsä käyttää tietokonetta.

Faisalin lähdettyä kodin dynamiikka muuttui. Heti oven sulkeuduttua juoksimme Alwan kanssa kilpaa hänen huoneeseensa. Alwa ryntäsi koneelle ja minä TV:n ääreen.

”Jes! Jes!!! Pääsen vihdoinkin katsomaan John Gallianon mallistoa”, Alwa tuuletti innoissaan.

Minä istahdin ihan TV:n eteen ja hengitin syvään. Pyhä hetki oli koittanut, painoin TV:n päälle, ja kirkkaat valot räjähtivät kasvoilleni.

”Hugh Grant, Kahden viikon isku aika!” huusin.

Katsoin elokuvan loppuun ja sen jälkeen Alwakin halusi katsoa TV:tä.

”Tuleeko sieltä mitään?”

”En tiedä, eikö Frennit pitäisi tulla tähän aikaan?”

”Joo, pitäis.”

”Mä oon Joey ja sä oot Phoebe”, sanoin Alwalle.

”Miks mä oon Phoebe? Kukaan ei tykkää siitä.”

”Sä oot Phoebe, koska se on yhtä outo kuin säkin, mutta hyvällä tavalla. Plus sä tykkäät kissoista.”

”Niin tykkäänkin, etenkin Habibasta.”

Habiba oli Faisalin kissa, valkoharmaa otus, jota koko perhe kohteli kuin prinsessaa. Se ei seurailut kenenkään käskyjä, mutta kun Faisal vihelsi, se juoksi sisään.

Istuimme Alwan kanssa vierekkäin Faisalin sängyllä, Pretty Ricky soi taustalla ja Habiba liukerteli sylistäni Alwan syliin ja sitten takaisin minun luokseni.

”Habiba, kunnan huomiohuora”, Alwa naurahti.

”Haha, miksi tyytyä yhteen kun voi saada molempia.”

Meidän idyllisen hetkemme keskeytti Nokian soittoaani ja värinä TV-tasolla.

”Sammuta musiikki äkkiä!” Alwa käski samalla kun hän katsoi kännykän ruutua.

”Okei.”

”Shh,” Alwa hyssytti ja asetti etusormensa suunsa eteen.

”Moi,” hän vastasi sitten puhelimeen. ”Okei, mä siivoan. Okei, moikka, moikka, moikka”, Alwa jatkoi.

Alwa toisteli usein ainakin kolmesti moikkaa tai Ma’a Salamea, mikä vastasi moikkaa, vaikka kirjaimellisesti käännettynä se tarkoitti olkoon rauha kanssasi.

”Siivotaan Faisalin huone!” Alwan äänestä kuului kiire.

Pomppasin ylös, ja aloimme kerätä Faisalin likaisia sukkia ja vaatteita lattialta.

”Leena tulee sen kaa.”

Keräsin vaatteet syliini ja kannoin ne vessaan, josta äiti jossain vaiheessa keräisi ne ja pesisi pyykkkituvassa.

Kuulimme kun ulko-oven lukkoon työnnettiin avain. Alwa ennätti kuitenkin avaamaan oven Faisalille ja Leenalle.

”Nathafithe.” Alwa ilmoitti hengästyneenä siivonneensa Faisalin huoneen.

”Hyvä, shukran”, Faisal vastasi arabiaksi.

Leena moikkasi meitä hymyillen. Hän veti punaisenruskeat hiuksensa korvan taakse ja alkoi riisua valkoisia tennareitaan.

Äitikin ilmestyi eteiseen vastaanottamaan Leenaa ja Faisalia.

Leenalla oli mukanaan muovikassi, jonka hän ojensi äidille.

”Tässä teille,” Leena hymyili.

Leena toi meille silloin tällöin pullaa ja maitoa. Ehkä hän tiesi, ettei meillä ollut paljoa, ehkä hän sääli meitä, ehkä hän halusi olla kiltti.

”Kiitos, shukran”, äiti kiitti Leenaa leveä hymy kasvoillaan.

Leena hymyili äidille, kääntyi sitten kannoillaan ja lähti Faisal-lin huoneeseen. Faisal sulki oven, ja hetken päästä huoneesta rai-kui räppi.

Laahustin takaisin tyttöjen huoneeseen.





Vaikka sumeus ja tahmeus voivatkin vallata silmät,  
haluan nähdä, haluan vielä joskus nähdä kaiken tämän  
usvan läpi kaukaisuuteen ja tulevaan.